

De Swenske förjan högt, som kan ej annars
wara:

Han war en Hercules, Ulysses ganska lik.
Han för sin Konungs wäl sit lif ej ärna spara,
Och bar för stor hazard ej ringsta fruktans twif;
Här har Han äfwen ock med hjeltemod förklara,
At han på trohet war mot Sweas wälsfärd rik:
Ty tänk, fastän han såg för sig uppspänder hane,
Så teg han ändock still och skynda på sin bahne.

Men de förtjuste Män, som honom lifwet ända,
Må hämnaden söndergno inunder skarper tand;
Dem wärdes frätand' qwal på hwarja uddar
wända,

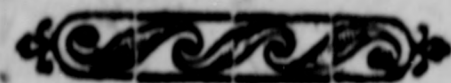
Och krosses de utaf den döde Sinclairs hand!
Och om ock någon dem skull hafwa dristat sända,
(Som ganska troligt är) så sitte den i band,
Så länge något ben af Sinclairs kropp det warar,
Och uti jorden sig mot matkarne förswarar!

Så gack nu, Wandringsman, vårt samtal
är nu ute,

Gack, gack din wäg, och tänk uppå hwad
du har sedt:

Wi härmed nu vårt tal om salig Sinclair slute;
Du wet hwad lön man här oskyldigheten gedt;
Gack snart: ty eljest wi här ewigt sammantjute;
Nej! gack din wäg likwäl, dit, som du dig
beredt.

Ju längre du går bort, ju mer skal du så höra,
Hur jag mit harmsna rop förbittrad skal
fringsöra.

Hjeltarnes Samtal

Med
Den tappre och Omistelige,

Men,
På sin hemresa från Constantinopel,
i negden af Breslau, den 19 Junii 1739,
förrådeligen mördade Swenske Majoren,
wid Uplands Regemente til fot,

Den
Walborne Herren,
Herr M a l c o m
S i n c l a i r,

Uppå
De Ijuswa Elisejsta Fältet

De Dödas Rike;

Verdtade af Herden Celadon,
Som af en gammal obekant Gubbe blifwet ofbränd
delligen blit och dådan förb samma år.

Brebro, Tryckt hos Joh. P. Lindh, 1789.

Exemplaret kostar 2 Schilling Specie.

Olof Tempelman
1794

Företal.

Hör, Apollo, städ mig skrifwa,
Städ mig några rader gifwa
Gram för Sweas öfna syn!
Städ min ringa hand uprita,
Med en kall och bleker krita,
Några ra'r i swarta skyn!

Hesa Swanon skrika illa,
Ut Ebalia tiger stilla,
När som hon bdr qwilra til,
Såga, at hon wet ej gråta,
När som hon bdr rinna låta
Strider ström för Hjelte gill.

Derför, fast jag är en Herde,
Utas mycket ringa värde,
Dristar jag mig ändock be,
Få en busand' klang fringbåra,
Swad til Major Sinclairs åra,
Himlen mig har låtit se.

Du och wet mit äga fälde
Lärar, rätt så snart det smälde,
Och där Sinclair tumla full,
Fast jag förut håstigt snyfta,
Före än nu ej kunnat lyfta
Lutan up ur mit skatull.

Lid och safer ä' sådanna,
Ut man får så litet blanna
In af det, som är reelt;
Derför må man mig ursäkta,
Ut jag denna sak så ägta,
Mycket ej i huset ställt.

Derför unn mig nu den heder,
Ut för Sweas fötter neder,
Lägga denna halfwa digt;
Jag ödmjukast det förhoppas,
Sinclair tal min blommar knoppas
På Des mull med kärlig pligt.

Mel.

Mel. En Celadon gaf frögde-rop ic.

Sist, när på ljustig blomsterplan, Jag
mina lamm utförde, Och satte mig,
som jag war wan, Där jag bäst lärkan hör-
de; Så kom til mig en gammal Man, Bes-
pridd med silfwer-håren, Han såg mig ganska
gunstigt an, Och hälsade: God måron!

2. Hör, sade han, kom! Celadon, Fög med
mig litet stycke; Låg från dig dina lappris don;
Du skal få höra mycket. Jag steg strax up, lad-
stenten bort, Tog Gubben uti handen, Och kom-
mo wi strax, innan fort, Til obekante landen.

3. Et fastigt berg midt för oss war, Det jag
rätt häpna före; Men Gubben sade: Å war
karl! Vi så ej hisna böre; Säg! wet du ej, at
weflighet Har aldrig wunnit dra; Men deremot
manhaftighet Ses atrid fransar bära.

4. Häraf så blef jag fuller styrkt; Men åter-
gen förkräfter, När Gubbens hand med rostig
dyrk, Ut Bergers port blef sträcker: Jag wille
ryme tillbaka; men Han fattad mig i armen,
Och sade: har du då, min wän, Ej hjerta uti
barmen?

5. Jag måtte ropa eller be, Det half dock ins-
tetdera: Jag skulle in, wi singo se. I. berget.

A 2

Guba.

Gubbar flera, Dem jag dock alla trodde wäl,
Emedan som de wiste, At de en Swenskt up-
riktig själ I skrynkle lemmar hyste.

6. Wi gingo desse snart förbi, I våra skum-
ma salar; Men fingo derpå genast si Tåkt lilje-
klädde dalar Och lundar af Cypresseträ Samt
Eder-prydda högder; Wi toges mot af en al-
lee, Som war af linder bögder.

7. En ägta Sol med silfwer-sken, Och pärle-
strålar höga, I klara hwassan derpå sen, Be-
gynnte sig at löga: Hon klädde prägtigt guld-
moar Uppå agate-bergen, Och gjorde himlen
klar och skär, I höga saphirs färgen.

8. Beredde fogle-svärmen nu Med gell-ljud
silfwer-tunga, För denna guldne Purpur-bru
Begynte til at sjunga; Christalle-fällan, som ut-
för Demante-el ppan kulra, Hon wid sin klara
uppgångs döe Med pärle-böljor pulra.

9. Inunder hwart et skuggrikt trä Gråhåri-
ge sig dölgde, Dem nögde satt uppå sin knä Och
med sin mantel hölgde, Och gaf dem nectar utur
gull, Och dem i kärlek lyste; Med et ord sagt:
Den ort war full Af alt hwad ädelt lyste.

10. Af! sad' jag, täfte Gubbe! hwad En säll-
het du mig ämnat? Jag är så hjertans nögd och
glad, At jag min sår har lemnat; Säg, sår jag ic-
ke här med dig Bakom en buske lefwa, Och uti
himmelskt nöje mig Inswepa och inwefwa?

11. Men han mig swarad': Käre, håll! Den
här skal bo och bygga, Han måste först på werl-
dens bäll Slå odugden til rygga: Ty utaf alla
du här ser, Är ingen, som ej kämpat, Den ene
mindre, andre mer, Och henne förolämpat.

12. Hårdt jag pustad' ängsligt til; Men fick

ei

ej tid at tala: Ty sinnet föll mig i en grill, Och
altför ljuflig dwala; Emot of kom en täcker park,
Et Florå måsterstycke, Där Gudarne af frusen
mark Had' gjodt et sommar-smykke.

13. Där stodo Lagrar i gewär, Och skilrade
för Solen, Derunder wärte röda här, Som
prydde gröna jolen, Där stod en watten-konst och
gret, Så klara wattenet flödde; Så war, sad'
Gubben hennes sed, Sen Earl den Tolfte dödde.

14. Och är det såfångt bjuda til, Beskrifwa
denna prydnad; Med tyfhet jag här håldre wil
Bewisa Himlen lydnad, Dock kan jag ej förtä-
ga, hwad Of sen för nåde hände, Då jag min
ögon nögd och glad At höga slottet wände.

15. För nämnde slottets koppar-port En hop
stäl-klädde Swenner, Medkomne ifrån Baldurs
ort, Helt trogne Martis wänner, Med dragne
pampar stodo wakt, At ingen skulle klifwa På slot-
tets sammets-klädde pragt, Ell' blanka silf-
wer-skifwa.

16. Men, tänk! så bistre, som de här Med ble-
ka ansigt stodo, Och hotade med blankt gewär;
Så tog de dock til godo, At gamle Gubben led-
de mig I deras förmak döra, Där et ungt le-
jon road sig, Et krosat flöt at styras.

17. Jag häpnar nu långt mer, än förr; Men
skräktes ännu mera, När Gubben lätte på en
dörr, Af klara silfret skära: Inför densamma
war en sal, En sal för alla salar; Där in-
ne lusten war helt swal, Och ljuset som i
dalar.

18. Kring om et prägtigt silfwer-bord Tolk
Swenske Earlar suto, Som talte intet många
ord, Men longa-miner guto; De äro sågo gam-
le

le ut, De fyra intet spåde; De förre, som de dock förut Från världen gjort astråde.

19. Den Nionde i denna rad, Tyks ha et hastigt sinne; Den Tionde sågs djerv och glad, Med mod i bröst t inne; Den Elfte war en tåcker Karl, Han satt och räkna pengar, Han delte ut, liksom en Far, Til sina barn och drängar.

20. Den Tofte war en sirlig, lång Och wäl upväxt Hjelte, Den man kund' se ej enda gång Sit Karla hjer a fälte. Hans ögon wore oförstråkt, Liksom på unga örnar; Hans styfwe nås war knytt's fäst, Som rammor uppå björnar.

21. Hans korta hår, som kändes op, Afbildade en Kona, Som war at en så dugtig Kropp En sirlig hufvudbona; Hans armar, ben, wor' full' af mår, Hans skuldror utaf styrka, Hans länder wore liksom berg, Och marmorn i wår kyrka.

22. Han satt uti en Swensker räck, Af blått påfabelt kläde, Han hade elgehuds föller och, Som aldrig låg i tråde, Och handskar utaf samma slag, Som långt på armen råkte, Eror knapt manchetten satt i lag, Den styfwe krigen tåkte.

23. Et tjockt gehäna, tre finger bredt, War spändt på blåa räckten, En gruslig pamp, den mången sedt Medsabla hela släcken, Satt dragen til en tredjedel I detta gula bälte: Och wille ut, ge den sin del, Som trofsat denne Hjelte.

24. Ibland så steg han up och gick Med sine stöflar store, Som suod uti frigsmans skick, Och söga blanke wore; Han hade spårar uppå dem, Så stora, at de påsa At sådan fot och Karla lem, Med sina kringlor hwarå.

25. Sin

25. Sin ganska stora höga hatt, Den gylfne Knappen prödde, Han på sin frönta hjäsa satt; Sen stanna han och lydde, Hur kämpe-wakten skildrade, Så at gewären slätra: Man kunde se, han undrade, Ho kom til dödens kamrar.

26. Strax lättes blanka dörren opp, En Swensker Karl framträdde; Med skuten, färgad hjelte-kropp, Dock miner intet rädde; Hans ansigt war med blod besögt, Medsablats, trampat, slaget, Och bröstet, som hans hjerta dögt, Had' grofwa skott intaget.

27. Hans hjerna satt i håret flent, Jag ryser det at nämna; Men glädes, at ej är förfent För himlen sådant hämna. Han hade spänd pistol i hand, Liksom han wille skjuta; Men dödens hårdt åtsnörda band Befallten för at sluta.

28. M. S*. Han hälsade på Swenskt maner, Då Kongen nådigt swara, H. M. Och sad': Wi känne intet Er, Hvem skulle I wäl wara? M. S. Jag är, sad' han, en Swensk Major, Mit namn är Malcom Sinclair, Min själ nu nygig af mig för Från hjertats wrår och winklar.

29. H. M. Hur, sade Kongen, blef du dödd, Du tappre Krigsbuff store? Du äst i blod så färgad röd, Liksom du slagad wore. M. S. Jo, sade han, Hans Majestät, En oförskämd Bellona, Har så betalt de trogna fjät, Jag gått för Swerges Krona.

30. H. M. Ja så, sad' Kongen, men hör på: Hwar war du, när du dödde? M. S. Tre mil från Breslau, när en å Ur mina ådror flödde. H. M. Hvem mördat dig? M. S. Sex Ryssmän, U 4 Soma

* Där som står M. S., läses Major Sinclair; och H. M. betyder Hans Majestät.

Som stulo af mig lifswet; Had' jag fått tid, jag
dem igen Skull' snälla piller gifswet.

31. H. M. Ja så, då slås vårt Sverige än
Med Ryssen uti iswer? M. S. Nej, Hans Maj's
stat, han är vår vän, Så sagt äminston' blif-
mer. H. M. Nej såg, men hwad för slag had' du
i Breslau til at göra? Säg, sku wi tro at
Kejsar'n nu Wil sig på oss försdra?

32. M. S. Nej men, det höres intet af;
Wit äfwenyt war detta: Jag for til Sultan i
fullt tras, Min Konungs wärf förrätta. H. M.
Ack, Sultan! håll! håll, Sinclair, håll! God
wänner, Carlar alla! Här är en Swensk från
werldens bäll, Som mörddad nödgats falla.

33. Se, hwar han står, och blodet ned i
strida strömmar rinner, Där kan man se en hjel-
te-sed, Som ej i döden swinner; Tänk på, han
kommer från Turkit! Ack! lät oss då så höra,
Hurledes Mars sin dragne plit Nu brukar
til at föra.

34. Strax reste de sig alle Tolf, Wår Sin-
clair at bestråla, Som deras blanka silfwer-
gälf Med röda fästen måla; Den Elste sad':
Stig, Hjelte, hit Til bordet med'n du talar;
Lägg bort pistolen och din pilt: Han dig ej
mer hugswalar.

35. Ty kles han fram uti sin blod, At den
Pring benen stänke, Et farla-wäsend, hjelte-
mod i röda lörtet blänke; Den Tolfte sad':
Beröna snart, Hwad sker i våra länder,
Dit ärende och äfwerfart, Samt hwad där
uppe händer.

36. M. S. Jo, bdrjad' han, vårt Swea
är En Dame, som stilla sitter, Och sina grö-
na

na lagrar står, Förnög af segle-qwitter:
Hon dricker fridens söta win Ur Fredrics guld-
ne koppar, Och skådar med en hurtig mine
På sina blåa trouppar.

37. Och skal knapt någon hafwa sedt En
så förnustig Flicka, Som, fast hon framdels
sig beredt På grönan fjortel sticka; Har hon
dock laddat flinkt gewär, Och lagt utmed sin
sida, Så at, om nå'n skull' gå förnär, Skal
han i fallet bida.

38. Hon klär sig, som en Karl, med hatt,
Och lider ingen möða; Des purpur-mun får
ingen fatt, Fast mindre los at kyssa, Mer än
som hennes ägta Man, Kong Fredric Store,
Dyre, i hwilkens trogna, starka hand, Hon
ansförtrodt sit styre.

39. Och som hon wänlig mine wil se Af alla up-
på jorden, Så tackes hon ock nådigt ge, At mig de
höga orden: Red, Sinclair, red dig til, och far
Til Sultans warma länder; Du wet wi wän-
skap plågat har, Sen Carol war i Bender.

40. Ty for jag stad i största hast, Kom lyckligt
ock tillbaka; Men åter bort, på lyckans fast, Min
Konungs wärf bewaka, Kom lyckligt dit, förrät-
tad' wäl Hwad mig war budet göra, Fast owäns-
arga, falska själ Wil smådestal fringsdra.

41. Nu slogs Sultan och slås ännu Med
Ryska Kejsarinnan, De ge hwarannan sin för-
tu, Dock tyckes Sultan winna; Och efter jag
til honom for, Strax Ryska Hofwet g:ha, At
jag på Sverges wägnar swor Med honom
puncter wiða.

42. Man tillad' äfwen också sen, Och ilskan
dermed wiste, At mången Rysk båd' arm och ben

För min skull plötsligt miste; Och at jag kund' ei
för min död Der wåna Folket lida; Samt at
min klinga ofta flöt Skallad ut min slida.

43. Nu war jag refter derifrån, Til Breslau
ändtlig kommen, Hwarest, när såsom min per-
son Af Amptet bles förnummen, Mig önskades
en lycklig fart Til Swenske Kongens län-
der, Det jag ock uptog för en art Af Swerjes
trogne wänner.

44. Men när jag sedan några mil På wagn
från Staden hunnet, För en af sex, liksom en
pil, Förut, den sen mig wunnet, Han kom til-
baka, lade ann, Och frågad' hwad jag förde
För lustigt nyt til Sweriges land, Som Ry-
ska Kronan rörde.

45. Jag wisten af rätt tåmlig fort; Men
syra hans Dragoner, De rökte mig af wag-
nen bort, Ursinnige Pultroner, Och reswo til
sig alt hwad som På papper war upskrifwet,
Där jag helt troget handlat om, Hwad Swer-
ge nyttigt blifwit.

46. Sen sporde han mig åter til, Hwad
mera nyt jag hade, Jag teg derpå förbittrad
still, Då annan en strax lade Mig genom huf-
wud med et lod, Så at jag nödgas falla;
Min själ for bort, mit hjerte-blod Och krafter
blefwo alla.

47. Sen högg de mig lem från lem, Fast hjer-
tat i mig picke; Man orsak har berömma dem,
Som, utan til at klicka, Förmådde skjuta mig
ihjäl Med elloswa pistoler, Den tolfte ligger
ännu här För Swenska Tolf Caroler.

48. Och således har oskyldig jag För orsån
mistänkt blifwet, Jag har för samma sed
min

min dag, Och måst qvittera lifwet. Min själ
war ännu a-drig arg På Rycka Kejsarinnan;
Dock Rykar mig som björn och warg Hand-
terat hå utinnan.

49. Och uppå et förrådligt slät, Man mit
Portrait utlände, Så at det skulle falla lätt,
Mig slå hwat jag anlände; Nu ha de då sin
önskan fått; Dock kan det mig hugswala,
Jag wet min Konung detta skätt Lär ofelbart
bet : : beklaga.

50. H. M. Men, Sinclair, hör, den sidste
Carl Til honom derpå sade: Säg, fick du ei,
som tapper Jarl, Dig wärja för slit skade?
M. S. Nej, sade han, de röswad' bort, Som
tjufwar, wapen mina, Och gjorde sen proces-
sen fort, Och glömde mig at pina.

51. H. M. Nu, sad' Kong Carl, wi säga
kan, Det hjerligt ock förtryter, At en så hur-
tig Karl och Man Så hårda isar bryter; Och
straffe Himlen åfwen den, Som af dit blod
sig fågnar, Ell såndt de mördare och Mån,
Ell dem förswarar, hågnar.

52. Men, apropos, håll, Sinclair, hör, Hur
är med Preuttska friden? Mån tro i folket hjer-
tat döde Tills tiden är förliden? M. S. Nej,
nej, Hans Majestät, tro fritt, Sulten har
hårda nåfwar. Och felas söga hwat tar sit
Och ojämne byte jäfwar.

53. H. M. Ja! men det wor' lust höra så
De gamle tapre Gdthar Ännu en gång med
mod gå på Och dela karla-skötter; Man me-
nar, deras fruttrök lär Kring werlden ännu
luka, Och ingen är, som icke swär Sig fun-
na tio tuka.

54 M. S.

54. M. S. Hans Majestät, tro säkert,
at, Om de allenast fingo Se Hans Maj:
ståts durchskutne hatt, Det skulle dem så twin-
ga, At hela hjertat up och ned I bröstet skul-
le picke, Och deras swärd, på karla-sed, Be-
gåra blod at dricka.

55. H. M. Kong Stanislaus, färe! såg,
Hur är det med hans lycka? Säg, wandrar'n
än så ojäm n wäg På lyckans falska krycka?
Säg, wil ej någon Puissance Mer uppå ho-
nom tänka? Har då hans sol gjordt Alliance
Med mörkret, mer ej blänka?

56. M. S. Hans Majestät! han lefwer
nögd På lyckans lågre säte: Och tror man,
han är söga bögd Mer om sin krons tväta;
Dock tårs jag intet gerna se I ödets dolde
lagar: Han får hann' än en gång, kan se,
Om Himlen så behagar.

57. Rätt som man nu så taltes wid, Så
hördes litet bultra, Och utför sönstren sågs
der ned Helt många wagnar kultra; Man spor-
de genast ho där war, Då bleka wäkten swa-
ra: En ganska stor Minister, skar At kom-
men här at wara.

58. En kom strax in, fick audience: Hans
sak de snart afgjorde: Sen slog han up sin
reverence, För hela Konga-borde, Gick derpå
ut, en ann' kom in Och för sit Hof agera
Så färdigt, at man des stolta mine Och slug-
het admirera.

59. Ja, hwart et Hof af Zaphets land
Här hade en Minister, Som, med helt mjus-
ka kärleks-band, Skull' binda alla twister,
Och hwar och en kom til förhör, Så snart
det

det honom borde; Men ingen inför deras dörr
Ofallad tråda torde.

60. Här war en Kejsertlig och Franssk, Samt
Augeist, Preuss och Rysser, Här war Ita-
liensk och Spansk, Holländsk samt Dansk och
Tosker; Ja, jag kan sannerligen ej Mig alla
nu erinra, Men alla syntes utaf mej I guld
och silfwer glindra.

61. Jag stod hos Gubben så långt bort,
At jag ej kunde höra Hwad desse Herrar tal-
te kort, Ell' det til sinnes föra; Dock smög
jag uti skuggan fram, Så snart en tala börg-
de, Som sad' sit Hof sått hjerte-fram Af
alt det Sinclair sörgde.

62. Och tal'n, liksom man förut Skull'
trodt det Hofwet willa, At Sinclair på sit
lif fick slut, Och nödgades bli stilla: Han ro-
pa mycket om honeur, Om ädelt, christligt
sinne, Och at des Hof alt ärbart gör För
werldens friska minne.

63. Han declarera den infame, Och Hof-
wets rang owardig, Som intet hade blygd
och skam, At slå en så rättfärdig, Och när
han ändelig talat ut, Så ströf han uppå so-
ten, Och mente för sin söta trut Nu lagat
bot för soten.

64. Man tog hans talan gunstigt opp,
Med helt förstålde miner, Man log at ran-
kans fria lopp, Och tungans stofwa liner;
Sist tacka Mannen kärligt för De målade
douceurer, Som han så ymnogt dem nu gör,
Af alla slags couleurs.

65. Just nu steg Carl den Tolfte bort, Tog
Sinclair uti handen; De gingo ut, och in-
nan

nan fort Säggs de på gröna landen: De gick tankfulla up och ned I wackra gångar gröna; At de om wigtigt taltes wed, Man kunde se och röna.

66. Man kan ej wera hwad det war, Hwarom de raisonera; Men Rundom sägs den Store Carl sig litet alterera. Omfider kommo de igen, Då Carl den Elfte fråga: Hur står det til, min Son och Bän? Dit hjerta står i löga.

67. A bagatelle, sad' Han, min Far, Jag utaf åtra brinner, At se om Mars där up är Karl, Och om han fransar winner; Jag wi mig laga til gå opp, Bli borta några dagar, Och föra ann min Hjelte-tropp, Så Fru Bellona bragar.

68. Kom, Sinclair, sad' Han, kom, fölg med, Wi sku, för ro skull, pröfwa, At bryta stål, som rutet trå, Och styfwa kaxar söfwa. Wår Sinclair genast färdig war, Hölte tropp med släka frågor; Han tog en air, som modig Karl, Och dölgde sina plågor.

69. Glinkt wäsend', sad' Kong Carl, Skal bli, Frist, Busar uti Norden, Båd' sol och måne skal få si Förändring uppå jorden: Kom, Sinclair, låt oss här gå opp, Och genast slå til Corum, Och rida fring i fullt galopp. På Martis flinka forum.

70. Den Elfte tog den Tolfte fatt, Rätt som han skull' marchera, Och sad': min Son! wi ha god natt Från werlden tagt; an mera, Om du nu skulle komma hän, Wor' ingen, som dia kände, I hela wida Swerges Län, En tankan på dig sände.

71. För öfrigt drar Wår Måg, din Bror Och Swäger, Fredric Store, För all ting om-

omsorg, så jag tror, Om du där hieselwer more, Så skull' det wara aldel's et: Du kanner ock Ulrica, Din Syster, dersför kom och sitt, Ei efter oro sika.

72. Jag menar du må wara mått Af skika sura druswor, Som hade knapt på Thronen trådt, För'n owännen dig trugar, At gå med sig på fästet ut, Och fast han grusligt tappa, Så had' han dock så när en flut Bortriswet af din kapp.

73. Sen fick du ej dit Swerge se, För'n fort förän du dödde, Du, som tolf år och twänne tre Dig på din klinga stödde: Nu är du kommen uti ro; Bli då, för Guds skull, stilla; Låt dem, som nu på jorden bo, På släka saker grilla.

74. Wid dessa ljufwa Faders ord, Strax Sonens ögon runno; De stego åter til sit bord, Och armar färligt bunno: Ja, sade han, min ljufwa Far, Jag wet wäl jag är dödder; Men för den kärlek, som jag har Til Swerge, jag dock blöder.

75. Jag wet hwad hjerta, kraft och mod Jag i Soldaten satte, När jag midt för hans ögon stod, Och hiesel i fästet satte, Och där jag red för Rytterit, Där warte mod i bröstet, Där drog en karlas arm sin plit, Och blod på marken öste.

76. Hjälp, Gud! jag kan ej utan gråt Och tårar mig påminna, Då jag och Rensköld fölgdes åt, Wid Narva fransar winna; Där blåst's al'armes, wi gingo på, Så Solen hufwud släka: Och Cronstedt sköt, at bergen blå Begynte til at knaka.

77. An Duna slag, an Elischou då, An Crausau, Lomberg, flera; Månn' tappre Swenske, Busar

Buſar blå Ei där ſouvrainet regera? Auguſtus måſte ju af Thron, När ſom han ſåg min klinga? Och nu Det kan mit hjerta twinga.

78. Gaſt mången tykte, at min Sol ſig bergde wid Pultawa, Och ſig inunder mörker Pol, At låta ſig begrafwa, Så tro mig fritt, had' Fredrichſhall Mit lif ſå brått ei ändat, Had' mina grofwa ſtyckens knall Wäl nya Solar tändat.

79. Men nu är ſåfångt tala om De förra friſka tider: Wi weta dock ej huru ſom Man nu på jorden ſtrider; Dock önſkar jag mit Sverge godt, Jag, ſom des Konung waret, Och klädt för ſamma många ſkott, När jag i fält har ſaret.

80. Så må då wäl, i Buſar blå, I Lejon uti Norden! Låt ſe, i altid på Er ſtå, Och ågen Norra Jorden. Jag tackar er för hwar en dag, Jag eder commendera, För i gic på i mina ſlag Och weto ingendera.

81. Gack, Sinclair, i dit rum och ſitt, Sätt wårjan i din ſkida! Oſ har dock Himlen mycket gedit, Hwarmed wi tiden lida: Wi åga ju en Guda-frögd I våra himla ſalar? Wårt läger är af nöje bögd I tacka lifje-dalar.

82. Af denne Hjelten ifren ſwann, Hans grymma dæ ej ſågos, Han ſig förnyad genast fann, Hans kropp ej mera plågas; Gaſt han i werlden hurtig war, Och kunde tycken winna, Wardt han dock nu en annan Karl, Som wi en gång ſku finna.

83. Strax ſteg wår Sinclair i et rum, Som flart af pärlor lyfte; Där möttes Hjel-

Hjeltar, ſamman om, Och honom färligt knyste; Där inne ſågs i blåa klär, På ſilkeskläddde Throner, Högborne ädle, ſom gewär Har buret för tre Kroner.

84. En guda-luſt fringswäſwade, Och alas hjertan nöade, Jag ſåda det, jag bäſwade, Och mig til marken bödde, Jag knäpte mina händer hop, Och wördsamt gratulerat, Med underdånig ſuck och rop, Dem, ſom ſå wäl regerat.

85. Sen tog mig Gubben wid ſin hand Och förde mig tillbaka; Jag gret, at mina lefnadsband Förhindrad' mig at ſmaka Et ſådant nöje, ſom här war, För dem, ſom wäl ha lefwat, Och efter årans krono rat Med fulla krafter ſträſwat.

86. Derpå ſick jag ſtrax ſe min hjord, Och lamungarne ſnälle, Som åto wid ſit blomſterbord, På ſamma rum och ſtälle. Se nu, ſad' Gubben, lemnar jag Dig där jag dig frånledde, Och glöm nu aldrig denne dag, Ell' hwad på honom ſkedde.

87. Och härpå tog han mig i famn, Och tacka för godt följie. Jag bad'n ſåga mig ſit namn; Men han det mia förddögde. Sen ſtulla han från mig igen; Jag ſtanna qwar och qwilra, Tills denne min uileſde Wån Utur mit ſigte tilra.

88. Sen ſatte jag mig ned och gret, Och ömkade den ſkade, At Sinclair ſå i haſtighet Sin ögon ſammanlade: Det war likwäl en hurtig Karl, En Krigsbuſ och en Hjelte, Som, där raiſon ſått bliſwa qwar, Med Rühler wäl ſpändt bälte.

B

89. Af!